

27. maj 2020

J.nr. 2020 - 2027

Kontor:

Administration og Kontrol [AKO]

Samrådsspørgsmål S og T

- Tale til besvarelse af spørgsmål S og T den 27. maj 2020

[Spørgsmål S]

Vedrørende forliget med en række pensionsfonde på 1,6 mia. kr. i udbytteskatskandalen bedes ministeren redegøre for sin holdning til og kommentere, at en række eksperter i USA i TV2 den 25. januar 2020 kritiserer, at forliget vil få bagmændene til at stå meget stærkere i en straffesag, at de formodede bagmænd ikke skal hæfte solidarisk for hele beløbet, men udelukkende for 1,6 mia. kr., at de formodede bagmænd reelt ikke har forpligtet sig til at samarbejde, og at den danske stat ikke har benyttet muligheden for at bruge RICO-lovgivningen i USA.

[Spørgsmål T]

Ministeren bedes redegøre for, om det er lovligt, at en dansk myndighed direkte eller indirekte betaler en privat virksomheds bøde, som denne er pålagt.

[Indledning]

Tak for invitationen til dette samråd om forliget med de 61 amerikanske pensionsplaner m.fl. i udbyttesagen.

Som jeg har nævnt tidligere, ser vi fra regeringens side udbyttesagen som en meget alvorlig og forargelig sag. Vi vil gøre alt, hvad der er muligt for, at så mange penge som muligt kommer tilbage i den danske statskasse, og at de ansvarlige bliver stillet til ansvar.

Siden forliget med de 61 amerikanske pensionsplaner m.fl. blev indgået i maj 2019 har der været stillet mange spørgsmål om forliget. Jeg har i et lukket samråd den 31. oktober 2019 ved besvarelse af samrådspørgsmål C-F haft lejlighed til at redegøre for indholdet af forliget og de hensyn, som ligger bag forliget. Det vil jeg derfor ikke gå nærmere ind i.

Udvalget har besluttet, at dagens samråd - på samme måde som samrådet den 31. oktober 2019 - skal være lukket. Det finder jeg er hensigtsmæssigt. Jeg vil imidlertid forsøge at besvare de stillede spørgsmål på en sådan måde, at mit talepapir kan oversendes til Skatteudvalget i ikke-fortrolig form, så at det kan offentliggøres. Det kan forhåbentlig øge forståelsen for, at den kritik, som er genstand for de stillede spørgsmål, ikke er berettiget.

Jeg har inviteret fagdirektør i Særlige Kontrol i Skattestyrelsen, Steen Bechmann Jacobsen - her ved min side - med til samrådet. Har udvalget mere tekniske spørgsmål vil jeg lade Steen Bechmann Jacobsen besvare disse spørgsmål.

I den forbindelse vil jeg gerne indskærpe fortroligheden af de oplysninger om forliget, som bliver givet på dette samråd, og som ligger ud over oplysningerne i min besvarelse af samrådsspørgsmålene. Viderebringes der fortrolige oplysninger om forliget, vil det kunne anses som en misligholdelse af forligsvilkårene fra den danske stats side og dermed have alvorlige konsekvenser.

[Spørgsmål S]

Jeg vil indlede med at besvare spørgsmål S, der angår den kritik, som fire amerikanske eksperter ifølge TV2 har fremsat af forliget.

Da der grundlæggende er tale om udlægninger af konkrete og ganske tekniske juridiske aftaler, må mine kommentarer nødvendigvis basere sig på Kammeradvokatens og Skattestyrelsens faglige vurderinger af kritikken.

Skattestyrelsen har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende, som jeg derfor kan henholde mig til:

”Skattestyrelsen skal indledningsvist bemærke, at der i forlængelse af Skattestyrelsens forlig af 29. maj 2019 med 61 amerikanske pensionsplaner m.fl. har været en vedvarende kritik af forliget fra enkelte medier. Senest har TV2 bragt en række artikler, der bl.a. indeholder flere interviews med amerikanske eksperter, der udtaler kritik af forliget.

Helt generelt bærer artiklerne præg af en sammenblanding mellem det strafferetlige spor og de sanktionsmuligheder, der er til rådighed for

det strafferetlige system på den ene side, og det civilretlige spor og de retsmidler, der er til rådighed i den sammenhæng på den anden side. Herudover synes de såkaldte amerikanske eksperters udsagn at bero på en række misforståelser om de forskellige myndigheders organisation og opgaver. Disse misforståelser i den grundlæggende præmis for eksperternes besvarelser, gør langt hen ad vejen udsagnene forkerte, men ligeledes komplicerede at tage til genmæle på.

Herudover kan det bemærkes, at Skattestyrelsen ikke har grund til at betvivle den juridiske rådgivning, som styrelsen modtager fra Kammeradvokaten og de udenlandske advokatfirmaer, som Kammeradvokaten på vegne af Skattestyrelsen har antaget til at bistå styrelsen i sagskomplekset. Der er aktuelt afsat en større bevilling på 2,4 mia. kr. frem mod 2027.

I TV2s artikelserie, hvor de amerikanske eksperters udsagn bringes, fremhæves navnlig fire kritikpunkter, herunder 1) muligheden for at straffe bagmændene 2) forligsbeløbets størrelse, 3) forligsparternes samarbejdsforpligtelse, og 4) den amerikanske såkaldte RICO-lovgivning.

Skattestyrelsen skal i den anledning oplyse følgende:

Ad kritikpunktet om muligheden for at straffe bagmændene

I TV2's artikel "Forlig i udbyttesag undrer amerikanske eksperter: - Jeg er chokeret" af 25. januar 2020 anføres det, at forliget ifølge de amerikanske eksperter besværliggør en eventuel strafferetlig forfølgning af forligsparterne.

Skattestyrelsen og Kammeradvokaten har igennem hele forligsforhandlingsprocessen løbende været i dialog med SØIK bl.a. med henblik på at sikre, at forliget ikke på nogen måde vil komme i konflikt med det strafferetlige spor. SØIK har ikke i den forbindelse udtrykt bekymring for, at Skattestyrelsens forlig med de pågældende ville begrænse deres muligheder for en eventuel straffesag mod forligsparterne. Dette har SØIK tillige oplyst til TV2 i forbindelse med den pågældende artikel.

I forhold til en eventuel dansk straffesag mod forligsparterne bemærkes, at dette henhører under anklagemyndigheden.

Vedrørende en eventuel amerikansk straffesag mod forligsparterne, har Skattestyrelsens amerikanske advokater Hughes, Hubbard & Reed oplyst, at forliget ikke har skadevirkning eller i øvrigt forventes at besværliggøre en sådan eventuel sag.

Ad kritikpunktet vedrørende forligsbeløbets størrelse

I artiklen anføres det endvidere, at det er problematisk, at forligsparterne efter forligsaftalen kan trække deres udgifter fra og ikke tilbagebetale det fulde refusionsbeløb, og ej heller skal betale renter af det oprindelige refusionsbeløb.

Forligssummen modsvarer det beløb, som forligsparterne direkte eller indirekte har modtaget ud af det samlede refusionsbeløb, som de 61 pensionsplaner søgte fra SKAT, samt en mindre andel af et beløb, som 19 andre pensionsplaner, der ikke er forligsparter, har tilbagesøgt. Efter det oplyste har forligsparterne modtaget samlet 1,6 mia. kr.

Den resterende del af refusionsbeløbene er tilgået sagens formodede hovedmænd og disses selskaber. Disse aktører er allerede eller vil blive sagsøgt for deres rolle i refusionsansøgningerne.

Som en del af forliget har Skattestyrelsen adgang til at efterprøve, om de 1,6 mia. kr. faktisk svarer til det beløb, som forligsparterne har modtaget. Såfremt gennemgangen viser, at forligsparterne har modtaget mere end 1,6 mia. kr., forhøjes beløbet tilsvarende. Det bemærkes dog, at beløbet aldrig kan blive mindre end 1,6 mia. kr.

Ifølge Skattestyrelsens amerikanske repræsentanter svarer forligsresultatet til udfaldet efter amerikansk ret, hvis Skattestyrelsen i eventuelle civile søgsmål måtte få medhold i, at refusionsansøgningerne var uberegtigede, uden at det samtidig statueres, at der foreligger svig.

Det er Kammeradvokaten og Skattestyrelsens opfattelse, at det ikke havde været muligt at gennemføre forliget, såfremt Skattestyrelsen havde forlangt et højere forligsbeløb.

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt forligsparterne får lov til at fratække deres ”udgifter”, er det vigtigt at fastslå, at ”udgifterne”, som er betegnet ”fees” (i citationstegn i forligsteksten), dækker over beløb, som hovedmændene bag den formodede svindel har taget sig betalt for i svindelssetup’et. I en bogføringsmæssig sammenhæng er disse beløb blevet betegnet af bagmændene som diverse ”udgifter” eller ”fees”. I forliget er den samme betegnelse anvendt for forståelsens skyld. Der er således ikke tale om reelle udgifter, men beløb maskeret som ”udgifter” for finansielle ydelser, som dog er uden reelt indhold allerede fordi, der ikke har været nogen reelle transaktioner.

Det er derfor faktisk forkert at fastholde en påstand om, at forligsparterne har fået fradrag for udgifter.

Der er ikke tale om reelle udgifter, men beløb maskeret som ”udgifter” for finansielle ydelser, som dog er uden reelt indhold allerede fordi, der ikke har været nogen reelle transaktioner.

Fx er der som led i opgørelsen af forligssummen fratrukket beløb, der er beskrevet som aktiehandelsomkostninger eller såkaldte ”brokerage

fees”. Disse poster betaler forligsparterne ikke tilbage, fordi der aldrig har været aktiehandler forbundet med setup’et. Udgiften er dermed ikke reel, men udtryk for det beløb, som andre aktører har taget ud til dem selv i setup’et.

Det er heller ikke korrekt, når der fx i den udenforstående juridiske omverden er sket sammenligning af opgørelsen af forligssummen med det at give bankrøvere fradrag for køb af værktøj til at begå røveri eller til betaling af en person, der holder vagt, mens det begås.

Først og fremmest er det ikke straffesager, som Skattestyrelsen fører, men civile sager.

Men for at blive i det eksempel med bankrøveren, så lad os sige, at bankrøveren røver en bank for 20.000 kr., og at han i den forbindelse betaler 10.000 kr. til en anden person, som skal holde vagt, imens røveriet begås.

Politiet vil i en sådan sag kunne strafforfølge bankrøveren og den medskyldige vagt med henblik på at få dem idømt en straf, og banken

vil som forurettet part civilretligt kunne sagsøge begge personer for det fulde tab – altså 20.000 kr. hver.

Hvis begge personer rent faktisk betaler det fulde beløb, vil banken imidlertid stå med 40.000 kr. og dermed mere end det tab, der er lidt. Dette er efter almindelige erstatningsregler ikke muligt, idet banken i dette forsimplede eksempel ikke vil kunne opnå mere end det tab, den har lidt – altså 20.000 kr.

I civile sager, som dem Skattestyrelsen fører i forbindelse med udbyttedagskomplekset, kan Skattestyrelsen heller ikke få mere tilbage end det, som rent faktisk er tabt – dvs. i røverieksemplet samlet 20.000 kr.

Skattestyrelsens forlig svarer til, at man i eksemplet har indgået en aftale med ham, som holdt vagt, og har fået de 10.000 kr. tilbage, som han har tjent, og at man samtidig har sagsøgt bankrøveren for de sidste 10.000 kr. Forliget ændrer i øvrigt ikke på, at både bankrøveren og vagten kan forfølges strafferetligt, måtte der være grundlag for det.

For så vidt angår den kritik, der er rettet mod rentespørgsmålet, kan det oplyses, at det er ukorrekt, at der ikke påløber renter. Den del af forligssummen, der endnu ikke er tilbagebetalt 24 måneder efter forligsaftalens undertegnelse, pålægges 8,05 pct. p.a. i rente, indtil forligsbeløbet er afviklet.

Det er derimod korrekt, at der ikke pålægges renter af den refusionssum, som de 61 pensionsplaner har været involveret i. Men det er der heller ikke grundlag for. Forud for forliget var der ikke fastslået et endeligt retskrav mod forligsparterne, og dermed heller ikke et beløb at basere et rentekrav på. Det giver derfor heller ikke mening at fastholde, at Skattestyrelsen skulle have opkrævet renter af et beløb, som ikke repræsenterer det endelige krav.

Kammeradvokaten og Skattestyrelsens amerikanske advokater kan hertil oplyse, at det i et amerikansk forlig reelt aldrig forekommer, at forligsbeløb tillægges renter.

Det er i øvrigt Skattestyrelsen og Kammeradvokatens opfattelse, at det ikke havde været muligt at opnå et forlig med de pågældende parter, hvis der ovenpå forligsbeløbet var pålagt renter udover dette.

Ad kritikpunktet vedrørende samarbejdsforpligtelsen

I artiklen anføres det herudover, at forligsparterne reelt ikke har forpligtet sig til at samarbejde.

Kammeradvokaten og Skattestyrelsens amerikanske advokater er ikke enige i den juridiske forståelse af samarbejdsforpligtelsen, som udlægges af de amerikanske eksperter i artiklen. Men uanset, hvordan det må forstås, så er faktum, at forligsparterne samarbejder og indtil videre har udleveret adskillige tusinde dokumenter, der allerede nu har vist sig værdifulde i den øvrige sagsførelse.

De amerikanske eksperter har endvidere kritiseret, at forligsparterne i forbindelse med opfyldelsen af deres samarbejdsforpligtelse ifølge forligsaftalen kan tale med Skattestyrelsens repræsentanter gennem deres advokater eller via såkaldte ”attorney proffers”. Det skal i den sammenhæng bemærkes, at dette er et rimeligt og helt almindeligt vilkår

med henblik på at sikre, at parterne ikke i en civil sammenhæng inkriminerer sig selv i forhold til en potentiel strafferetlig sag.

Ad kritikpunktet vedrørende RICO-lovgivning

I artiklerne kritiseres Skattestyrelsen endelig for ikke at have bragt den såkaldte RICO-lovgivning i anvendelse.

Kammeradvokaten og Skattestyrelsens amerikanske advokater kan oplyse, at RICO-lovgivningen blev indført i 1970 som et våben mod organiseret kriminalitet i USA. Udover en række strafferetlige sanktioner, kan loven tillige anvendes i forbindelse med civile krav. Ifølge amerikansk højesterets praksis kræver det imidlertid, at der er lidt et tab i USA.

Kammeradvokaten og Skattestyrelsens amerikanske advokater overvejede i forbindelse med anlægget af retssagerne i USA nøje, om sagerne kunne anlægges med henvisning til RICO-lovgivningen. Dette måtte imidlertid afvises, fordi tabet i udbyttesagen på 12,7 mia. kr. er lidt af og i Danmark. De eksperter, der har udtalt sig til TV2s artikel, synes således at ignorere nyeste retspraksis fra USA.

Afslutningsvist skal det bemærkes, at såfremt Skattestyrelsen havde anlagt sag med henvisning til RICO-lovgivningen, alene med det formål at gøre opmærksom på sagen – som ligeledes anført af de amerikanske eksperter – kunne det have medført processuel skadevirkning og sanktioner i forhold til Skattestyrelsens sagsanlæg i USA. I USA vil det kunne opfattes som misbrug af loven eller såkaldt ”abuse of justice”, hvis Skattestyrelsens søgsmål anlægges under henvisning til en specifik lovgivning velvidende, at den aldrig ville kunne finde anvendelse og i øvrigt er i strid med retspraksis.”

[Spørgsmål T]

Jeg vil herefter gå til besvarelse af spørgsmål T om lovligheden af, at en dansk myndighed direkte eller indirekte betaler en privat virksomheds bøde som denne er pålagt.

Spørgsmålet er formuleret generelt, men når spørgsmålet er stillet til mig som skatteminister og er til behandling på samme samråd som spørgsmål S, går jeg ud fra, at spørgsmålet knytter sig kritikken af, at bøden til den tyske bank modregnes i en kommende afståelsessum ved salget af banken.

Jeg har allerede i mit svar på alm. del spørgsmål 72 af 4. november 2019 redegjort for, hvordan bøden til den tyske bank forholder sig til forliget, og jeg har ved den mundtlige besvarelse af spørgsmål S 339 og S 345 af 22. november 2019 vedr. betalingen af bøden til banken redegjort for, hvordan forliget på dette punkt har sammenhæng med bødebetalingen. Besvarelsen af spørgsmål T vil derfor i det væsentlige blive en gentagelse af mit svar på disse § 20-spørgsmål.

Skattestyrelsen har i anledning af spørgsmålet oplyst følgende, som jeg kan henholde mig til:

”Skattestyrelsen skal indledningsvist henvide til Skattestyrelsens bidrag af 21. oktober 2019 til brug for skatteministerens besvarelse af samrådsspørgsmål nr. C-F, der indeholder en nærmere beskrivelse af Skattestyrelsens forligsaftale med 61 amerikanske pensionsplaner m.fl. af 28. maj 2019, Interkreditoraftalen mellem den tyske bank, Skattestyrelsen og de belgiske skattemyndigheder, samt sammenhængen mellem de to aftaler og den strafferetlige bøde, som den tyske bank blev idømt i september 2019.

Skattestyrelsen kan herefter oplyse, at samrådsspørgsmål T efter styrelsens opfattelse bygger på en grundlæggende forkert præmis.

Den tyske bank blev i september 2019 idømt en strafferetlig bøde på 110 mio. kr. Banken er et selvstændigt strafsobjekt, som hæfter for og betaler bøden. Dette ændrer hverken forligsaftalen eller Interkreditoraftalen på.

Sammenhængen mellem den strafferetlige bøde og Skattestyrelsens forligsaftale opstår, fordi forligsaftalens parter omfatter tre personer, der tillige er hovedaktionærer i den tyske bank. Banken er dog ikke part i forligsaftalen mellem Skattestyrelsen og bl.a. bankens tre hovedaktionærer, ligesom de tre hovedaktionærer ikke er parter i Interkreditoraftalen mellem banken, Skattestyrelsen og de belgiske skattemyndigheder. Det bemærkes i den forbindelse, at de tre hovedaktionærer ikke er en del af bankens nuværende ledelse, der blev indsat efter aftale med det tyske Finanstilsyn (BaFin) i 2016.

De tre hovedaktionærer/forligsparter betingede i forbindelse med forligsaftalens indgåelse – som ligger forud for idømmelsen af den strafferetlige bøde – aftalens opfyldelse af, at nettoværdien af et eventuelt salg af banken indgår som en del af finansieringen af forligssummen.

Dette var et vilkår for, at forligsaftalen overhovedet kunne indgås, idet bankens værdi efter det oplyste udgør en væsentlig del af forligsparternes samlede betalingsevne.

Indfrielsen af forligssummen er således afhængig af et salg af banken.

Bankens egenkapital ligger i omegnen af 53 mio. EUR. Banken er hermed ikke i en position, hvor den kan betale alle sine kreditorer, der udover den nu idømte strafferetlige bøde til den danske statskasse på 110 mio. kr., omfatter Skattestyrelsen, der har stævnet banken i England for et påstået krav på 1,1 mia. kr. for bankens rolle i udbyttesagskomplekset, og den belgiske stat, der ligeledes har et både strafferetligt og civilretligt krav mod banken i forbindelse med udbetaling af uberettiget udbytterefusion i Belgien. Det bemærkes, at kravet på 1,1 mia. kr. repræsenterer det beløb, som banken har været involveret i at ansøge

om i udbytterefusion fra det daværende SKAT. Banken har heraf efter det oplyste selv modtaget ca. 55 mio. kr. Dette beløb er endnu ikke endeligt verificeret.

Et potentielt salg af banken er afhængig af, at banken overfor en køber kan godtgøre, at der med bankens salgssum kan gøres op med alle bankens kreditorer. Skattestyrelsen har med henblik på at sikre et sådant salg, og dermed varetage sin interesse i at skabe det mest gunstige resultat ved at holde liv i banken, indgået en betinget Interkreditoraftale med ledelsen i banken og de belgiske skattemyndigheder. Aftalen medfører, at det fulde provenu fra et salg ubeskåret overføres til Skattestyrelsen og de belgiske skattemyndigheder til fordeling mellem henholdsvis de danske og belgiske kreditorer efter en aftalt fordelingsnøgle.

Henholdsvis 86,97 pct. af den resterende salgssum tilgår de danske skattemyndigheder, mens 13,03 pct. tilgår de belgiske skattemyndigheder. Den procentuelle fordeling er udtryk for den forholdsmæssige opgørelse af henholdsvis det danske og det belgiske civile krav som følge af de uberettigede udbetalinger af udbytterefusion. 110 mio. kr. af en

eventuel salgssum fordeles i den forbindelse forlods til dækning af den danske strafferetlige bøde.

Da Interkreditoraftalen blev indgået på et tidspunkt, hvor der ikke var en kendt køber til banken (hvilket fortsat er tilfældet), kunne det naturligvis ikke pålægges en fremtidig køber at fordele købesummen mellem bankens kreditorer. Derfor blev det med Interkreditoraftalen aftalt, at provenuet fordeles til de kreditorer, der samtidig er aftaleparter til Interkreditoraftalen – altså de danske og belgiske skattemyndigheder – som derefter forestår den videre fordeling mellem de respektive nationale kreditorer.

Forligsaftalens vilkår indebærer uagtet ovenstående fordeling mellem Skattestyrelsen og SØIK, at den resterende del af forligssummen nedskrives med det fulde beløb, der er tilgået den danske statskasse – altså både den del af bankens salgssum, der er tilgået Skattestyrelsen, samt de 110 mio. kr., der går til dækning af den strafferetlige bøde. Dette er ikke ensbetydende med, at Skattestyrelsen betaler bankens bøde, men derimod udtryk for, at forligsparternes midler reduceres af den straffe-

retlige bøde, og dermed påvirker forligssummen negativt, da forligsparterne står tilbage med et mindre beløb til at indfri deres forpligtelser overfor Skattestyrelsen.

Såfremt banken ikke kan sælges på acceptable vilkår for Skattestyrelsen, bortfalder Interkreditoraftalen, og enhver kreditor skal herefter iagttage egne interesser – herunder SØIK, der kan tvangsfuldbyrde bødekravet. Banken vil dog uden et salg med altovervejende sandsynlighed gå konkurs. I tilfælde af bankens konkurs vil bødekravet være efterstillet og ikke opnå dækning, idet samtlige andre krav mod banken skal dækkes først.

Forligsparterne er dog fortsat forpligtet til at betale den fulde forligssum, dog undtaget et beløb der modsvarer, hvad banken har modtaget for sin rolle i forbindelse med udbetaling af uberettiget udbytterefusion fra Danmark. Dette beløb vil i stedet skulle inddækkes af Skattestyrelsen krav på 1,1 mia. kr. mod banken, der vil skulle afgøres endeligt af retten i England. Der vil i den forbindelse være en vis usikkerhed om, hvorvidt den resterende forligssum kan betales, ligesom et

eventuelt senere idømt krav mod banken med en høj grad af sandsynlighed ikke vil opnå en tilsvarende betaling fra bankens konkurs.”

Altså hvis jeg lige skal opsummere Skattestyrelsens oplysninger. Skattestyrelsen betaler ikke den strafferetlige bøde på 110 mio. kr., som den tyske bank er blevet idømt af Retten i Glostrup i september 2019. Den betaler banken selv.

Skattestyrelsen modtager, hvad banken faktisk er i stand til at betale til Skattestyrelsen, efter bøden er betalt. Konsekvensen af, at banken skal betale bøden, er altså, at værdien af banken bliver tilsvarende mindre, hvilket får indflydelse på Skattestyrelsens forlig.

Det er derfor forkert og en misforståelse at hævde, at Skattestyrelsen betaler bankens bøde. Det gør banken, men det rammer samtidig Skattestyrelsens mulighed for at opnå fuld dækning hos banken.

Jeg har tillige hørt Justitsministeriet om lovligheden af at indgå forlig som i denne sag.

Justitsministeriet har i den forbindelse oplyst (og nu citerer jeg), ”at når en offentlig myndighed er part i en retssag, gælder de almindelige forvaltningsretlige regler og principper fortsat i det offentliges virksomhed. En eventuel indgåelse af et forlig skal således bl.a. være lovlig og båret af saglige hensyn. Det er Justitsministeriets vurdering, at det indgåede forlig hverken indebærer et vilkår om straffrihed, eller en betingelse om, at banken kan kræve bøden betalt af Skattestyrelsen. Der vurderes således ikke at være noget strafferetligt til hinder for at indgå et sådant forlig. Det er også Justitsministeriets vurdering, at det er sagligt for danske myndigheder at indgå et forlig, der sikrer staten det bedst mulige økonomiske resultat i forbindelse med forfølgning af civilretlige krav. Under sådanne omstændigheder vurderes indholdet i aftalen om, at forligsparternes midler reduceres af den strafferetlige bøde og dermed påvirker forligssummen negativt, således at være i overensstemmelse med gældende ret”(citat slut).

Som det fremgår af Justitsministeriets tilbagemelding er det således forvaltningsretligt afgørende, om der er inddraget saglige og relevante hensyn ved beslutningen om at indgå forlig. Det betyder, at der – som

i den foreliggende sag – skal foretages en samlet vurdering af procesrisikoen ved at føre en retssag contra at indgå forlig, de umiddelbare fordele ved at indgå et forlig samt det omkostningsmæssige alternativ til ikke at indgå et forlig.

Jeg kan yderligere oplyse, at finansministeren i et svar på SAU alm. del spørgsmål 215 af 27. januar 2020 har redegjort for de bevillingsretlige muligheder for at indgå forlig og oplyst, at der i vurderingen ved statens indgåelse af et konkret forlig skal inddrages skyldige økonomiske hensyn, dvs. der skal ske en vurdering af, hvordan der sikres staten det bedst mulige økonomiske resultat.

[Afslutning]

Som jeg nævnte i min indledning, er det mit håb, at jeg med besvarelsen af samrådsspørgsmålene bidrager til en forståelse af, at der ikke er grundlag for den kritik af forliget, som har været fremme i medierne, og som spørgerne ønsker, at jeg skal forholde mig til og kommentere. Forliget var en nøje afvejede beslutning, hvor Skattestyrelsen – på Kammeradvokatens anbefaling – vurderede, at den umiddelbare gevinst ved forliget – altså minimum 1,6 mia. kr., heraf en umiddelbar kontant

betaling på 950 mio. kr., som allerede i sommeren sidste år blev modtaget i statskassen – vejede tungere end alternativet. Dvs. udsigten til potentielt mange år ude i fremtiden, efter meget dyre retssager og med procesrisiko i hver enkelt af sagerne, at få dom for det fulde sagsøgte beløb, men ingen garanti for betaling.

Kommunikationen med medierne i denne sag har selvsagt været vanskelig på grund af den fortrolighed, som er et vilkår for forliget, men jeg håber, at vi med dette lukkede samråd har fået afklaret de sidste tvivlsspørgsmål, så Skattestyrelsen kan koncentrere sig om sit arbejde for målrettet - ved civile søgsmål og evt. forlig - at få så mange af de svindlede mia. tilbagebetalt til den danske statskasse som muligt.

Tak for ordet.